

Tantal WZ.88

W kilka lat po wprowadzeniu do uzbrojenia Armii Radzieckiej 5,45 mm karabinu AK-74, broń na nową amunicję zaczęły wprowadzać do uzbrojenia inne kraje Układu Warszawskiego. Kupowały one licencję na radzieckie karabiny AK-74 i amunicję 5,45 x 39 mm. W Polsce postanowiono opracować własne odpowiedniki radzieckich konstrukcji (program „Cez” dotyczył amunicji 5,45 mm, program „Tantal” – skonstruowania nowego karabinu).

Podstawą do opracowania nowej konstrukcji były karabiny AKMS wz. 80 i „Lantan”. Z pierwszego przejęto mechanizm spustowy wyposażony w ogranicznik długości serii, z drugiego wyniki prac studyjnych nad balistyką broni strzelającej amunicją małokalibrową. W nowym karabinie oznaczonym jako wz. 81 starano się w jak największym stopniu wykorzystać podzespoły AKM. Nowy karabin przystosowano do wystrzeliwania granatów nasadkowych. Ponieważ stara kolba składana była zbyt słaba, aby wytrzymać miotanie granatów, karabin wyposażono w kolbę wzorowaną na kolbie MPi-KMS 72 (produkowana w NRD wersja AKM). Nowa kolba jest zamienna z kolbą stałą od AKM (identyczny jest sposób montażu). Niemal identyczny wygląd kolby ma również karabinek rumuńskiej produkcji.

Prace nad nową bronią zostały zawieszono w drugiej połowie 1981 roku, ale kontynuowano program „Cez”. W roku 1983 wyprodukowano pierwszą partię próbną amunicji 5,45 x 39 mm. Program „Tantal” reaktywowano w 1985 roku.

Nowe założenia taktyczno-techniczne wymagały broni o masie nie większej niż 3,5 kg, o gabarytach nie większych niż AKMS. Partię prototypową karabinów wz. 81 badano w 1986 roku. Broń nie została przyjęta do uzbrojenia. Powodem były zbyt duże wymiary karabinu z kolbą złożoną (broń nie pasowała do uchwytów transportowych w wozach bojowych). Problemem też był magazynek. Do karabinu wz. 81 można było podpiąć magazynek karabinu AK (z amunicją 7,62 x 39 mm), natomiast nie pasował do niego magazynek AK-74 (z amunicją 5,45 x 39 mm). Mogło to z jednej strony powodować omyłki, a z drugiej strony utrudniać zaopatrzenie jednostek Układu Warszawskiego w czasie wojny.

Karabin następnie przeprojektowano. Suwadło zmieniono na zamienne z suwadłem AK-74, skrócono komorę zamkową. Broń przystosowano do zasilania magazynkami od AK-74. W pierwszej połowie 1988 roku odbyły się ponowne próby. Nowy karabin porównywano z AKMS i AK-74. Po wprowadzeniu drobnych poprawek rozpoczęto produkcję karabinu. Po badaniach eksploatacyjnych w 1990 roku broń przyjęto w 1991 roku do uzbrojenia jako **5,45 mm karabinek wz. 1988 (kbk wz. 88)**.

Już po wprowadzeniu do uzbrojenia karabin lekko zmodernizowano. Zmieniono konstrukcję mechanizmu uderzeniowego, wprowadzono nowe łożo (wzorowane na łożu AK-74M). Opracowano także skróconą wersję broni – karabinek (subkarabinek) wz. 89 Onyks. Część wyprodukowanych karabinów wz. 88 przystosowano do montażu celownika noktowizyjnego (wspornik z lewej strony komory zamkowej), powstało podobno 60 szt. Dziś osiągają ceny ponad 30 tys. Razem wyprodukowano ok. 20-25 tys. karabinów. Produkcję karabinów wz. 88 zakończono w 1994 roku po podjęciu decyzji o zastąpieniu amunicji 5,45 x 39 mm amunicją 5,56 x 45 NATO. Do nowej amunicji skonstruowano nowy karabin wz. 96 Beryl. Wyprodukowane karabiny wz. 88 sukcesywnie wycofywano z uzbrojenia. Egzemplarz ze zdjęcia pochodzi z ostatniej partii produkcyjnej.